

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ C. A. BAUDUIN
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEEDE JAARGANG — No. 17.

VRIJDAG 2 FEBRUARI 1923.

INHOUD: D.S.C.: Donkere Wolken. — Gedachten en Gedichten: Esmeraldus de Geweldige. — Uit het pak van Sjaalman: Pathologie en therapie der bekrompenheid. — Centr. Comm. v. Studiebelen: Centr. Commissie; College Philosophie. — Vereenigingsleven: Practische Studie; Lezingen Dr. Beekman. — Boekbespreking: Almanak D.V.S.V. 1923. — T.H.: Uitslag prijsvragen. — Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

DONKERE WOLKEN.

In de laatste maanden, toen de samenstelling van den Delftschen Studenten-Almanak zorgen baarde, is er over en weer gesproken over de prestaties van de corpsleden in doorsnede en vele verwijten zijn gevallen op rekening van die jaren in het Corps, die volgens logischen regel het stuur weldra moeten hanteeren. De aanmerkingen, die steeds wederkeeren uit den mond der ouderen, hebben zonder twijfel grond; tegenover de harde woorden, die meest komen van hen, die nog een werkzaam deel hebben in het Corpsorganisme, zijn echter stellingen in te nemen, die niet direct overmeesterd behoeven te worden. Ik geloof, dat een beschouwing, die duchtig onder oogen brengt datgene, wat veranderd en verbeterd moet worden, den frisschen geest, die aan de middelmoet van ons Corps momenteel bijna geheel ontbreekt, ten goede zal komen.

De vorm van den Almanak is gebeiteld door leden, die gedurende vele jaren hun krachten gaven in het belang van de studentenmaatschappij. Dat zijn menschen die zich sedert lang een plaats op den voorgrond hebben weten te veroveren. Komt men dagelijks op de Sociëteit — den voorgrond van ons Corps-tooneel — dan krijgt men een geheel anderen kijk: Juist zij, die daar het hoogste woord voeren, die zich rechten toeëigenen, waarbij het zeer twijfelachtig is of die hun toekomen, die leden blijken achteraf niets gepresteerd te hebben. Nu zal het wel steeds zoo geweest zijn, dat menschen met een grooten mond op weinig nuttige daden konden bogen, maar daarvoor was er door de tijden heen een stilzwijgende rechtspraak, die aan de verdienstelijke personen moreel overwicht toekende. En die rechtspraak, correct en logisch, is juist hetgeen we tegenwoordig ten eenenmale missen. Er heerscht **partijdigheid**.

Partijdigheid, die de waarheid ommantelt en de goede trouw waarop steeds studenten trotsch waren ondermijnt, vernietigt hun ruimen blik en zal Bekrompenheid en Kortzichtigheid kweken.

Iemand, die zich onbevooroordeeld uitspreekt over alles wat zich in onzen grooten kring afspeelt, zal direct een aantal personen tegenover zich hebben, die met nuttelooze opmerkingen, die meestal alleen de persoon in kwestie, maar niet het feit raken, trachten de waarheid te overschreeuwen. Het ontbreekt onze gemeenschap aan frischheid en originaliteit, want een nieuw denkbeeld wordt door jaloersche oogen bekeken, en slechts wanneer men er zelf belang bij heeft, zal men een gunstige kritiek laten hooren.

Hiermee is de brug geslagen naar het tweede kwaad, dat m.i. het Corps moreel achteruit brengt: Men geeft zich niet meer in het belang van ons Corps, maar men zaait slechts zijn verdiensten om voor zich zelf voordeelen te oogsten. Zoo brengt **Eigenbelang** het aloude bestuursvraagstuk naar voren.

Het is een algemeene regel, dat de Functionaris zich in een gunstige positie bevindt: Behalve dat hij uit zijn werkzaamheden dikwijls veel kan leeren, komt hij met personen en gezels-

schappen in aanraking, hetgeen hem in zijn later leven omgang zal vergemakkelijken. Voor de belangrijke functies zijn dus altijd wel liefhebbers. Het Eigenbelang brengt daardoor om een Bestuurslid allerlei menschen (bij wie de kiem der geschikte capaciteiten zelfs dikwijls ontbreekt), die om hem heen draaien en met behulp van kneedbare opvattingen de hoop koesteren later ook eens de vruchten eener functie te mogen plukken.

Dan komt men op de moeilijkheid die vóór een vroeger Lustrum ook wel rees: Wie men noodig heeft van de personen, die kunnen en die willen medewerken aan den opbloei van ons Corps. Die keus wordt ons nu nog lastiger gemaakt, waar het meerendeel (onder wie veel nuttige capaciteiten verborgen zijn) nog steeds slaapt en het overige deel een verwaanden droom droomt!

Wat moet er zoo van het Lustrum terecht komen?

Op de eerste plannen antwoordde men met een geeuw; nu slaapt men rustig verder, terwijl nergens een krachtige poging wordt gewaagd om aan de leden de oogen te openen voor het uitgebreide werk, dat het komende feest van ons verlangt.

Die poging moest komen van onze bestuurders; het is hen te verwijten, dat zij niet méér belangstelling der leden weten te wekken! Als men let op „Apollo” en vooral op „Tooneel”, waar zoovelen lid zijn, maar zoo weinigen in staat worden gesteld mee te werken aan het doel der vereenigingen, kan men dan van de zijde der achtergestelde leden belangstelling verwachten?

Zoo zal het lange wachten op concrete Lustrumplannen — in de eerste plaats wat het zwaartepunt zal zijn — elk enthousiasme dooven, ook van de vele jongerejaars, die op de laatste vergadering vóór „oude viering” stemden.

Donkere wolken pakken zich samen aan den Corpshemel. Als de Barometer der prestaties niet rijst, hoeven we niet op gunstig Lustrumweer te hopen.

In de eerste plaats moet m.i. het Eigenbelang op den achtergrond gedrongen worden, om dat van het ons allen dierbare Corps te laten overheerschen!

In dat laatste wensch ik het voorbeeld te geven:

HET LEELIJKE JONGE EENDJE.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

ESMERALDUS DE GEWELDIGE.

III Vervolg. Eros en hare Evangelisten.

Nog geen vijf minuten waren voorbij gegaan, of ik hoorde een zwaren stap op de gang, die naar mijn kamer leidde. Twee felle slagen op de deur deden mij overhaast: „Binnen” roepen en een jong man vertoonde zich, hoog van postuur, onbeschaamd in zijn oogopslag, en om zijn mond een duidelijke trek van zelfoverschatting.

„Ben ik welkom”, grimde hij, „zoo niet, het is vrij onverschillig, dan ga ik weer heen”. Zonder een antwoord af te wachten zette hij zich en loerend kroop zijn blik langs de hooge wanden van mijn kamer. Plotseling sprong hij op, greep een klein schilderijtje, voorstellend de Monna Lisa en beet mij toe: „Dit!”

„Dat kan niet waar wezen”, antwoordde ik hem, „reeds lang overleden!”

„Ze lijkt er toch op!” „Wie”, vroeg ik. „Die voor vanavond, Esmeraldus. Nog al pikant, een getrouwd vrouwtje. Een man, die den geheelen dag zich aftoet voor haar, 's avonds naar huis komt, moe en vervelend. Haha, ge begrijpt Esmeraldus. Nu toen kwam ik. Alleen nog al hinderlijk. . . . Ze wil zich laten schei-

den, maar dat wil ik in geen geval. Dat is me te romantisch. Haha".

Hoog klonk zijn schelle stem na in den lach, terwijl een angstwekkend gekraak van zijn vingers mij maande voorzichtig te wezen.

Ik antwoordde dus: „Vergun mij, waarde vriend, een enkele vraag. Zeer zeker zal dezen avond vol zijn van zoet gefluister en zacht begeeren. Edoch, uw lach, voorheen als een paukenroffel in vol orkest, kwam mij nu voor als een blikken trommeltje, waarmee kwajongens de buurt doen opschrikken. Ook gij kreeg een bitteren druppel gemengd in uw zwijmelende lentreoes, ook gij.”

„Stil, Esmeraldus. Gij doet mij pijn. Waarom weer weg te rukken het kleed, waarmee in mijn hart een diepe droefenis bedekt ligt, waarom met wreede handen den slapenden hond te wekken in zijn hoek, waarom baggeren uw woorden met modderlaarzen in den sloot waarin oude koeien zijn vergaan. Ik werd bedrogen, Esmeraldus! Ge weet, dat ik een meisje lief had, haar woord was heilig, haar wensch een gebod. Oh, hoe dikwijls niet heeft zij mij gezegd, alleen mij lief te hebben. Harentwille liet ik alle meisjes voorbij gaan, stommeling, die ik toen was. Welke prachtige kansen verspeelde ik niet. Ik wilde het echter zoo. En nu! Gisteravond heeft ze mij verteld, dat ze mij niet beminde. Haha, mij, hoort gij goed, Esmeraldus. Met tranen, zooals het behoort, heeft ze haar vrijheid terug verlangd. Ik heb haar die gegeven met de mededeeling, dat ook ik ervan zou profiteren. En nu hedenavond zal ik het bewijs leveren!”

„Of ge gelijk hebt, mijn vriend, ge kunt het nooit grof genoeg aanleggen”.

„Dat hoeft ge mij niet te vertellen, bonjour”, en hij ging heen.

Bij het verlaten van mijn vertrek, ontmoette hij een derde bezoeker.

Ik wil hem u beschrijven als lang, flets van tint, saamgeknepen oogleden, waaronder zijn blik gluisperig gluurde en warme vochtige handen. Zij begroetten zich.

„Mijn vriend. Hoe vaart het u? Gaat het u wel?”, riep den binnentredende uit.

„Dank u”, was het koele wederwoord.

„Ge voert een te losbandig leven. Haha! Ik verwacht u binnenkort ten mijnen! Adieu!”

„Dank u”, en hiermee verliet hij de kamer.

„Hm”, wendde de bleeke jongeling zich tot mij, „ontvangt ge dien.?”

„Welke”, vroeg ik, „hem, dien ge zoo beminnelijk groette?”

„Beminnelijk. Zaaft ge niet, hoe ik hem mijn verachting naar het gezicht slingerde. Heeft hij u wederom lastig gevallen met zijn verhalen?”

„Och”, antwoordde ik, „we hebben wat gepraat, maar wat interesseert u dit”.

„Mij, niets. Zoo en heeft hij niet. . . . eh. . . ., nu waar hij altijd zoo sterk in is. . . . eh, opgesmukte liefdeshistories medegedeeld, zoo'n beetje schunnig. . . .”

„Wat gaat dat u aan?”, vroeg ik zoo onbeschoft mogelijk.

„Oh, maak u niet kwaad! Een aardigheidje. Voor de statistiek. Hij leek mij wat onrustig en slecht gehumeurd. Toch niet. . . .eh, moeilijkheden met een van zijn vele vlammen? Ik zag hem verleden week in den schouwburg met een mij tot nu toe onbekend vriendinnetje. Haha. Esmeraldus, pas op voor zulke menschen; dat soort is zonder schaamte”.

„Pardon”. „Och ik meen daar niets bijzonders mee, menschen, die zoo buitengewoon onkiesch, zoo. . . . eh grof, ruw, op zijn Fransch: sans pudeur”.

Hierop was het eenigen tijd stil. Toen begon hij weer: „Esmeraldus! Ge hebt vele boeken gerangschikt in de hooge kasten rondom. Is er niet een boekje met galante literatuur, is er in uw bezit misschien een Fransch boekje, getiteld „la Garçonne”. Voor de aardigheid, natuurlijk. . . . eh”.

„Voor de statistiek!”

„Juist, juist. Ik hoorde er over spreken en nu wil ik zelf onderzoeken, wat hieraan valt af te keuren. Hoogst waarschijnlijk wel dit, dat het bij lange na niet realistisch genoeg is weergegeven. Een bekrompen tijd, Esmeraldus, een hoogst bekrompen tijd!”

„Zegt u dat wel!”

„Luister. Jongstleden Woensdag had ik een merkwaardig gesprek met een meisje hieromtrent. Ge weet, dat het mijn gewoonte is, deze avonden door te brengen in Den Haag, waar ik als welkome gast gaarne gezien ben in verschillende dansclubs. Ik houd ervan met de meisjes te praten en nu zoo'n beetje uit te hooren, over vele zaken. Toevalligerwijs kwam het gesprek op verboden lectuur, een zeer geliefd onderwerp, dat ik gaarne behandel, en zoo terloops hoorde ik een en ander over „la Garçonne”. Ge hadt dien schuchteren blik moeten zien, toen ik vroeg, waarom ze het zoo erg vond. Ze schaamde zich. . . .”

„Dat verwondert mij”.

„Waarom zegt ge dat, op zulk een kwade wijze, Esmeraldus”.

„Ik begrijp niet, hoe iemand het gevoel van schaamte aan uw persoon verbinden kan. Ik groet u”.

Schaamteloos grinnikend stond hij op en ging hoofdschuddend heen.

De lust tot werken was mij nu wel ontgaan en juist wilde ik mijn kamer verlaten om een kleine wandeling te maken, toen ten vierdemale een jong man binnnen stormde, dom van uiterlijk, met een stem als een onweer, waarmee hij in de deur reeds begon te donderen: „Esmeraldus, komt uit, ontwaakt gij passielooze lerie in het blanke licht uwer droomen. Nog werd geen schooner dag geboren, noch waren meisjes verliefder dan nu, waar de jonge zon den eersten lentedag een feest doet zijn”.

Om kracht te geven aan zijne woorden rukte hij heftig aan mijn das.

„Kom. Wat moet gij een slecht humeur hebben, te oordeelen naar al dat lawaai. Zijt ge nog nuchter; vanwaar kwaamt gij?”

„Ik was ter Piere, nieuw geschoeid en juist ter stemming, maar het gezicht van al die vrouwen. . . . Ha”, riep hij uit, toen zijn blik viel op de Mona Lisa, „zoo zijn ze, verraderlijk, wispelturig, spilziek, niet te vertrouwen. . . . Esmeraldus sta mij toe, dit beeld, die al deze eigenschappen met zich draagt in dien tergenden glimlach, te verscheuren!”

„Geenszins”, antwoordde ik hem, „wanneer ge vernielen wilt, viert u dan uit op dit oude sigarenkistje”.

„Hm. Esmeraldus, kent ge de vrouwen (hij sprak dit woord op de bekende wijze uit). Neen, ge weet niets daaromtrent; daartoe zijt ge te naïf, te onbeholpen. Wij,” en hij klopte zich op de borst, „wij moderne realisten, wij psychologen, wij scherp-blikkers en doorhebbers van liefdes- en andere sentimenten, wij vinden de vrouw inferieur aan den man. Ha, verre. Zooals Hans Heinz Ewers in een zijner smeuge verhalen het zoo juist weergeeft: spinnen zijn het, die u, als ge afgedankt wordt, op eten, verslinden, gewoon meneer!”

„Het zal je gebeuren”.

„Mij, nooit. Voordat ik mij zal doen vangen in spinnewebben, voordat ik mij zal laten opdienen als hors d'oeuvre, poeh, liever maakte ik er een eind aan”.

„t Zou een oplossing zijn”, antwoordde ik hem. „Maar vertel eens, verleden week hebt ge me medegedeeld te dingen naar de hand van mejuffrouw X”.

„Dat is het nu, wat mij zoo verbolgen doet zijn, ze heeft me bedankt. Dit was een dure les, mijn vriend, maar veel heb ik ervan geleerd. Wenn du zur Weiber gehst. . . .”

Uit voorzorg schoof ik hem het oude sigarenkistje toe.

„Nee, vreest niet. Och, que c'est la vie? Een spelletje kaart en gij weet wel wat troef is”.

„Nu, als ik uw spel goed bekijk lijkt het mij beter in dit geval geen troef te maken. Ik zou hierop een misère ouverte spelen”.

Dit bracht hem tot bezinning.

„Ja, dat is het. Ik dank u voor den raad, Esmeraldus, een spelletje bridge zal mij wel opknappen”.

Aldus vertrok hij ook en hiermede eindigde deze vruchtbare middag.

UIT HET PAK VAN SJAALMAN.

PATHOLOGIE EN THERAPIE DER BEKROMPENHEID.

Er zijn vele lichaamsziekten, doch er is maar één lichamelijke gezondheid.

Er zijn vele geestesziekten, doch er is maar één geestelijke gezondheid.

De bekrompenheid is één van de vele geestelijke ziekten en algemeen verbreid onder de menschheid, niet het minst onder de beschaafde en de zich „ontwikkeld” noemende menschheid. En dit zou een betreurenswaardig feit zijn, ware het niet, dat evenzooged als er een therapie bestaat voor de lichaamskwalen er ook een therapie moet zijn voor de geestelijke ziekten en wij dus aan onze eigen genezing kunnen medewerken. Die zelfwerkzaamheid is niet iets, dat speciaal aan de heeling van geestesziekten gebonden is; wie eenigszins thuis is in de gewone therapie, weet, dat ook daár de dokter niets anders doet, dan het lichaam ondersteunen in zijn strijd tegen de ziekteverwekkende kiemen; slechts is de zelfwerkzaamheid van den geest ons meer bewust, dan die van het lichaam.

De bekrompenheid is geen zuivere infectieziekte, hoewel zij vele eigenschappen met de besmettelijke ziekten gemeen heeft en er ware epidemieën van kunnen uitbreken, die heele volkeren aantasten, zooals op het oogenblik het Fransche en het Belgische volk er het slachtoffer van zijn. De pathogene bacterieën zijn ook zonder microscoop duidelijk zichtbaar, tot de meest virulente behooren Clemenceau en Poincaré.

Inderdaad werkt de omgeving zeer aanstekelijk en slechts uitzonderingen worden niet geïnfecteerd, wanneer hun omgeving aan deze kwaal ten prooi is.

Wij zullen hier enkele uitwassen van de bekrompenheid der massa's aan een nader onderzoek onderwerpen.

DE ZGN. „VADERLANDSLIEFDE”.

Actiologie. Deze kwaal is buitengewoon algemeen, doordat zij van staatswege op het jonge opgroeiende geslacht geënt en ver-

der zorgvuldig gekweekt en verpleegd wordt. Zoo komt zij ook bij vele ouderen nog voor en wordt als een deugd beschouwd, als een eigenschap van den geestelijk gezonden mensch en deze zelfverblindende staat haar genezing in den weg.

Diagnose. De diagnose is niet moeilijk te stellen. De aan vaderlandsliefde lijdende, is rechtvaardig zoolang het twee Nederlanders (mits niet één van beide familie van hem is) en ook wanneer het twee buitenlanders betreft (mits hij niet bij één van beide geldelijk geïnteresseerd is) doch gaat het om een Nederlander contra een buitenlander, dan is plotseling alle rechtvaardigheid zoek.

Vbb.

Korten tijd geleden gaf het tijdschrift „De Prins” het portret van Laurens Jansz. Coster met beschrijving van zijn leven en hem de prioriteit toekennende van de uitvinding der boekdrukkunst tegenover Gutenberg. De redactie schijnt zich niet tot het standpunt te kunnen verheffen, waarbij het onverschillig wordt, wie van beiden nu het eerst de boekdrukkunst heeft gevonden of toegepast en wie in Coster of in Gutenberg den Nederlander of den Duitscher het eerste waardeert, inplaats van uitsluitend op den uitvinder, den boekdrukker, den **genialen mensch** te letten, die is bekrompen!

Trouwens, de heele strijd om de prioriteit dezer vinding onttaardt meest in een chauvinistisch betoog ten gunste van den landgenoot.

Tweede Kamerlid Henri ter Hall stelde aan den Minister van Koloniën o.a. de volgende vraag:

„Ligt het voorts niet op den weg der regeering om — in verband met de herhaaldelijk gegeven toezeggingen om geen buitenlanders meer voor den Indischen dienst aan te nemen — **de contracten van buitenlandsche ingenieurs bij afloop niet te vernieuwen, doch deze hierdoor vrijkomende plaatsen te bestemmen voor Nederlandsche jongelui?**”

Indien met het gestelde in de vorige vraag wordt ingestemd, kan de minister dan bovendien een opgave verstrekken van de met buitenlandsche ingenieurs voor den Indischen dienst afgesloten contracten met de data van eindiging, opdat een overzicht kan worden verkregen van het aantal plaatsen, welke in de opvolgende jaren voor de Nederlanders zullen vrijkomen?”

Hoe is het toch mogelijk, dat iemand dat rijmen kan met zijn gevoel voor billijkheid? Menschen, die jaren lang in een bedrijf werkzaam zijn geweest en er de noodige ervaring in hebben opgedaan, zouden ontslagen worden, omdat piepjonge Nederl. ingenieurs, versch van de T.H. om een plaats verlegen zitten. Dat kon alleen door de verregaande verblindheid van den heer Ter Hall, die in een Nederlander een ander soort wezen ziet, dan in een Duitscher of Engelschman.

— Wat zal de minister antwoorden?

Zal hij een lesje toedienen in menschenliefde, al of niet aan den hand van de geschiedenis van den barmhartigen Samaritaan, of zal hij.....?

— Wel, natuurlijk de stippeltjes!! Daarvoor is ie **Nederlander!** Het zal wel hierop neerkomen, dat men het graag doen zou, maar het niet kan, om welke reden dan ook.

Men is trotsch op Lorentz, Kamerlingh Onnes, Kapteyn, Van Karnebeek, Mengelberg, Royaards enz. maar niet in de eerste plaats om hun **capaciteiten**, doch omdat die capaciteiten voorhanden waren in **Nederlanders**. Even groote of nog grotere mannen in het buitenland kent men niet. Velen zouden het een groote eer voor Nederland gevonden hebben, wanneer bijv. Einstein een Hollander geweest ware. Men kan zoo roerend de Nederlandsche wetenschap in de lucht steken, alsof men ooit trotsch mag zijn op iets dat geen eigen verdienste is!! Zou de Relativiteitstheorie voor ons daardoor méér waarde gehad hebben? Wie daarop „Ja!” antwoordt is bekrompen en weet het dus sedert heden van zichzelf.

Nog even het buitenland aangestipt.

— Hoe lang duurde en hoeveel strijd kostte het, om na den oorlog weer Wagner-muziek in Frankrijk opgevoerd te doen krijgen?

— Hoe werd Einstein te Parijs ontvangen door de Fransche geleerden?

— En hoe handelden na den oorlog de Engelsche tegenover hem bij het toekennen van een onderscheiding?

En dat waren nu de **wetenschappelijke menschen**, de eersten onder de eersten, de geestelijke voorlichters van de Menschheid!! Doch genoeg hierover.

Therapie en Prophylaxis.

De rede brengt ons al gauw langs den weg van nadenken tot het **wereldburgerschap**. Men voelt geen nationaliteit meer in zich, men wordt voorstander van den absoluten vrijhandel, over de geheele wereld uitgestrekt zonder uitzondering en tegenstander van alle koloniaal bezit en van landsgrenzen (taalgrenzen mogen blijven bestaan). Alle menschen zijn onze broeders en zusters (gelieve dit niet pathetisch uit te spreken!) en wij achten hen uitsluitend om hetgeen ze zijn onafhankelijk van landaard en nationaliteit. Over Wereldoorlogen denken wij niet; men moet toch al erg bekrompen zijn om daaraan te willen medewerken of er heil van te verwachten! Nooit kan

iemand ware heil liggen in de vernietiging van dat van een ander, zooals Frankrijk nu bezig is te doen. „De vrede is de beste, de eenige voedster der menschheid, want de vrede is alleen tot voordeel”, zijn de woorden van Erasmus.

In het zegevieren van het **cosmopolitisme** zie ik het eenige heil voor de strijdende menschheid. En ieder, die nadenkt, denkt en voordent en zich daardoor heeft leeren ontworstelen aan de heerschende vooroordeelen, wordt cosmopoliet, wordt wereldburger. Deze wijsheid is niet van gisteren. „Cédant arma togae”, (Dat de wapenen wijken voor de toga!) zei Cicero een kleine eeuw voor Christus. Moderne wijsheid is evenwel, dat de toga zich in dienst stelt van de wapenen. Trouwens, dat werd van haar verwacht en „de toga” gehoorzaamt even slaafs als de Fransche „poilu” die naar de loopgraven trekt. Bismarck zei reeds in April 1894 „Es klingt fast wie Satyre, ist es aber nicht, dass der Chemiker bisher die Schwerter in der Scheide hält und durch seine Erfindungen über Krieg und Frieden entscheidet”.

Maar dat verhinderde niet dat men in alle landen een wissel trok op de afwezigheid van alle hogere menscheijkheid in het meerendeel der „intellectueele” Chemicci: het zwaard bleef niet in de schede, waar het hoort.

Therapie en prophylaxis noemde ik deze beschouwingen en daarom wil ik eindigen met een citaat, dat ik op den maçonnieken kalender van 1922 aantrof. „Voor het aankweken van oprechte broederschap is het noodig den mensch te bevrijden van de verblindende en overheersching van het individueele, collectieve en nationale egoïsme”.

Prognose.

De pessimisten zeggen: Het zal altijd wel zoo blijven. Strijd voeren ligt in den aard der menschelijke natuur en die verandert niet zoo snel. (Prof. Steinmetz te Amsterdam, de ex-socialist Reens e.a.)

De optimisten gelooven in een vooruitgang der wereld en in het baanbreken van de nieuwe gedachte.

Ik wil mij niet aan profetieën wagen, extrapoleeren is een gevaarlijk werk, heb ik in de wiskunde geleerd. Ik stel alles afhankelijk van de wijze, waarop zich de geestelijke ontwikkeling van het individu in de toekomst zal ontplooiën. Zal de wetenschap der eugenik ons middelen aan de hand doen, om het nageslacht beter te doen zijn dan wij? En zullen dan die voorschriften door de groote massa opgevolgd worden? Slechts **dan** is de wereldvrede in de toekomst verzekerd en het nationalisme een natuurlijke dood beschoren.

DE SEKTEGEEST.

Op religieus gebied behoeft men niet lang te zoeken naar de uitingen van bekrompenheid. Hier tiert het kwaad welig en wordt al evenmin als kwaad beschouwd als de vaderlandsliefde. Meestal maakt zelfs deze bekrompenheid een deel uit der religie en is niet slechts een later toevoegsel der aanhangers. Ik rechtvaardig mij slechts, wanneer iemand mij daartoe uitlokt. (Hij noeme mij dan tegelijk zijn godsdienst!)

De heele therapie komt neer op het aanbrenge van **méer verstand**, op een **groter inzicht**. Een verstandig mensch — waartoe ik, het zij hier gezegd, mijzelfen nog niet geheel kan rangschikken — is volkomen immuun tegen deze ziekten.

HET STANDSGEVOEL.

— Bent u van adel?

— Bewijs het dan door uwe daden!

INGENIEURS-BEKROMPENHEID.

De vereeniging van Delftsche ingenieurs richtte het verzoek tot alle leden van het Koninklijk Instituut om moeite te doen hun afgestudeerde jongere collega's geplaatst te krijgen en zag er geen fout in daarvoor vacatures aan te prijzen, die gewoonlijk vervuld worden door menschen van een middelbaar technicum of ambachtsschool. Dat werkeloosheid ook onder de middelbaar-technici heerscht en dat wij lang niet zooveel practische ervaring hebben als die lui uit Dordrecht of van de ambachtsscholen, dat werd niet beschouwd.

Neen, de toekomstige **ingenieur** zat in de klem en als die eruit verlost kon worden ten koste van de technici, dan was dat geoorloofd. „Een ingenieur is toch méér dan een techniker!” Ja, wat is ten slotte een techniker? Die mag wél hongerslijden.....

STUDENTENBEKROMPENHEID.

Bestaat die ook al?

Maar dat is een goddelooze lasterlijke aantijging!

.....
We zullen afspreken, dat ik geen voorbeelden noem, als u door stilzwijgen toestemt. Maar wie het in twijfel trekt, krijgt onherroepelijk bewijzen.

Hierboven werden enkele modificaties der bekrompenheidsziekte behandeld. De ziekte zelf is echter zeer uitgebreid. En zou in haar beschrijving een geheel boekdeel kunnen vullen..... Maar ieder is zoo gezond of zoo ziek als hij het zelf verdient..... op!, dus ter zelfgenezing!

H. VAN TONGEREN.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

F. OOSTERHOFF
 ≡ ANTIQUITEITEN ≡
 VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

JOH. GRABIJN

Heerenkleeding naar Maat

OUDE DELFT No. 239 - DELFT⁽¹⁰⁾

14

ALLES

(10)

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door **N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND** Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

**AFDEELING TEEKENBENODIGDHEDEN VAN
 TECHNISCHE BOEKHANDEL J. WALTMAN JR.
 BINNENWATERSLOOT**

Tijdelijke goedkoope aanbieding van
„PERFECT” VERSTELBARE TEEKENTAFEL
 met bordgrootte 100 × 150 en 80 × 100 cM.

PASSERDOOZEN.

Opruiming van een partij Passerdoozen, tegen zeer verlaagde prijzen, waaronder zeer goede merken.

VULTREKPEN „MINERVA”

De Vultrekpen „Minerva” is zeer practisch, solide en steeds voor het gebruik gereed.

Speciaal voor H.H. Ingenieurs, Architecten, Technikers enz.

Verkrijgbaar met en zonder passer. Prijs per stuk f 2.50 en f 2.90.

SCHETSBOEKEN.

Zoolang de voorraad strekt worden aangeboden een partij Schetsboeken met 5 m.m. ruitjes, in stevig omslag, 48 bladen dik, tegen den prijs van f 0.35 per stuk.

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN VRIJDAG 2 FEBRUARI 1923.

CENTR. COMMISSIE V. STUDIEBELANGEN

CENTRALE COMMISSIE.

Voorzitter en Secretaris zullen iederen Donderdag — uitgezonderd in de vacantiën — van 11¹/₂ tot 12¹/₂ uur spreekuur houden op Voorstraat 107.

COLLEGE PHILOSOPHIE.

Het college in de Philosophie van Prof. Wattjes wordt iedere Woensdag van 7¹/₂—9 uur gehouden in zaal 32 achter het Hoofdgebouw (ingang Westvest).

VEREENIGINGSLEVEN.

CIVIEL EN BOUWKUNDIG STUDENTENGEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”

Lezing met lichtbeelden op Dinsdag 6 Februari 1923. Ir. T. Hoekstra c.i. over de „Tunnels der Pennsylvania Railroad te New York”. Te houden in zaal 106 van het Gebouw voor W. en S., Nieuwe Laan 76, des avonds om 8.15 uur.

Excursie op Woensdag 7 Februari 1923, naar eenige bruggen in Amsterdam en Vogelenzang.

Vertrek Delft 7.44. Vertrek Den Haag 7.58. Aankomst Amsterdam 8.59. Vertrek Amsterdam 2.04 (Haarlem overstappen). Aankomst Vogelenzang 2.47. Terug Vogelenzang 4.31. Aankomst Den Haag 5.27. Aankomst Delft 5.50.

Prof. N. C. Kist zal als inleiding tot de excursie de bruggen bespreken in het college 10—11 op Zaterdag 3 Februari.

Secretariaat: De Secretaris:
Van Leeuwenhoeksingel 19. F. B. Simon van Leeuwen.

De restituties van de Duitse Excursie 1922 kunnen bij Bloklander (Hoofdgebouw T.H.) worden afgehaald. Bestellers van amateur-foto's ontvangen voorloopig 80 % en worden verzocht hun gironummer op te geven.

LEZINGEN Dr. BEEKMAN.

Dr. E. H. M. Beekman zal zijn derde voordracht over Philosophie houden op Dinsdag 6 Februari 1923, des avonds te 8 uur in de Bibliotheek der T.H. (Doelenstraat).

BOEKBESPREKING.

ALMANAK D.V.S.V. 1923.

Het is nu ruim een maand geleden, dat we vol spanning onzen Almanak tegemoet zagen.

Evenals alle vorige jaren werden we opgeschrikt door de sombere voorspellingen der redactie: geen inzendingen, dus geen Almanak, maar hoe nijpend de nood ook was, het is dit jaar weer gelukt een Almanak uit te geven.

Het omslag is nog steeds lijdende onder de tijdsomstandigheden, maar daar hebben we ons al lang bij neergelegd.

Even doorleven we nog eens het afgelopen jaar bij het lezen van den kalender, voor ingewijden vol tintelenden humor.

Na de officieele stukken en verslagen volgt dan pas de eigenlijke Almanak, d.w.z. het Mengelwerk.

Hier komen we eens wat verder dan de oppervlakte, iets wat in ons midden beleefd of doorleefd werd.

Voorals Chioggia heeft haar beste krachten aan onzen Almanak gewijd.

Voorals „Problemen” lijkt me zeer geslaagd.

Grappig is de interesse van Jantje voor de maatschappij en de hopelooze verwarring die het in zijn kinderzieltje teweeg brengt.

De Toovermantel lijkt me een beetje te zwaar voor haar krachten, haar jeugdige leeftijd (toch zeker onder de dertig) in aanmerking genomen. De geheimzinnige sombere ondertoon maakt het echter zeer aantrekkelijk.

Van de beide schetsen Kindervreugd en..... Ik heb het land....., lijkt me het eerste te sober gehouden, waardoor het gevaar loopt onbelangrijk te worden.

Brieven uit mijn derde jaar, zoete illusie met knetterende ont-nuchtering.

De geestige zijde van onzen Almanak, als Varia, Stijlbloempjes, Oproep en Advertenties, lijkt me minder geslaagd, hoewel de beide laatsten als nieuwe klanken zijn toe te juichen.

De teekeningen nemen dit jaar een zeer onbelangrijke plaats in en zijn op het hoofdje van Lucullus en Varia na, niet goed verzorgd. De geestigheid komt aan dit tekort gelukkig tegemoet.

Me dunkt, dat met een beetje meer inspanning en een beetje minder haasten dit het volgend jaar veel beter kan zijn.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

VERSLAG OVER DE PRIJSVRAGEN.

uitgeschreven in Juni 1921, en te beantwoorden vóór 15 September 1922 door studeerenden aan een Nederlandsche instelling van hooger onderwijs

(ingevolge art. 37 der Hooger-Onderwijswet).

AFDEELING DER ELECTROTECHNIEK.

Op de door de Afdeling der Electrotechniek in Juni 1921 gestelde vragen zijn geen antwoorden ingekomen.

De Senaat der Technische Hoogeschool,

L. A. VAN ROYEN, Rector-Magnificus.

C. FELDMANN, Secretaris.

CORRESPONDENTIE.

Illy: Uw gedicht is niet voor plaatsing geschikt.

ADVERTENTIËN.

Verschenen bij de Techn. Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr. te Delft:

Eenige beschouwingen over de toekomst van ons technisch hooger onderwijs.

Rede, uitgesproken op 8 Januari 1923, door den Rector Magnificus der Technische Hoogeschool Prof. L. A. VAN ROYEN. — Prijs f 0.75.

CAFÉ RESTAURANT DUYSER
HOEK PHOENIXSTRAAT

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.

Bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr. te Delft zijn verschenen:

**LEERBOEK DER
ELECTRISCHE TRACTIE**

DOOR

Prof. Dr. H. S. HALLO, w. i.
HOOGLEERAAR AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Deel I. HET ROLLEND MATERIEEL.

Prijs in blauw linnen stempelband f 16.—

Gebrocheerd in omslag f 14.—

**BEKNOPT LEERBOEK DER
ELECTROTECHNIEK**

DOOR

Prof. C. L. VAN DER BILT, c. i.
HOOGLEERAAR AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Derde herziene en vermeerderde druk.

Prijs in één blauw linnen stempelband f 12.— In omslag gebrocheerd in 2 deelen f 10.25